

ποδῶν εἰς τὸν ἀέρα ἴστανται ὀλίγον μετέωροι, μεθ' ἐπαναπίπτουν εἰς τὰ ὕδατα. Ἄλλ' ἡ πτῆσις αὕτη ἡ ὠραία καὶ ὑπερήφανος ἐκθέτει αὐτοὺς εἰς τὴν βορὰν τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων.

Οἱ ἔρπετοι ἰχθύες εἶνε αὐτόχρημα θαῦμα τῆς φύσεως. Χάρεις εἰς τὰς ἰσχυρὰς καμπὰς τοῦ σώματός των καὶ εἰς τὰς μοναδικὰς ἀκάνθας τῆς οὐρᾶς των, οἱ καταπληκτικοὶ καὶ προνομιοῦχοι οὗτοι ἰχθύες δύνανται νὰ φθάσωσι τὴν κορυφὴν φοινίκων ὅπου ῥοφοῦν ἡδυπαθῶς τὸν γλυκὺν χυμὸν των. Οἱ ἰχθύες οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους, σπανιώτατοι ὅμως. Ὄταν τὰ ὕδατα τοῦ τέλατος, ἐν ᾧ διαιτῶνται, ξηρανθῶσι, μεταβαίνουν ἔρποντες εἰς ἀναζήτησιν γείτονος ἔλους.

Τέλος ἀναφέρωμεν τοὺς θηρευτὰς ἰχθύας. Οὗτοι εἶνε μικρὰ περίκομψα καὶ ὠραιότατα ἰχθίδια χρυσεύθρα. Ἄλλὰ τὰ προτερήματά των ὑπερβαίνουν τὴν σωματικὴν των καλλονήν. Οὐδὲν ζῶον μετέρχεται τοιοῦτον ἀλλόκοτον μέσον πρὸς ἀρπαγὴν τῆς λείας του. Τὸ στόμα τοῦ παραδόξου τούτου ἰχθύος εἶνε συγχρόνως ἀντλία καὶ πυροβόλον. Ἄμα παρατηρήσας τὴν λείαν του, ὠραίαν μυῖαν ἢ ἔντομον τῶν τροπικῶν, πλησιάζει βραδέως καὶ δολίως μέχρις ἀποστάσεως πέντε ἢ ἕξ ἀπ' αὐτῆς ποδῶν, ὅτε ἐφίσταται, σκοπεύει τὸ θήραμα καὶ ἐκτοξεύει σταγόνα ὕδατος ἐκ τοῦ σωληνοειδοῦς στόματός του. Οὐδέποτε δὲ ἀποτυγχάνει ὁ μύδρος οὗτος, τὸ ἔντομον πίπτει ἐν ζάλῃ εἰς τὸ ὕδωρ· πάραυτα τότε ὁ ἰχθύς καταφθὰς τὸ καταπίνει. Ἐτερον εἶδος τῶν θηρευτῶν τούτων ἰχθύων εἶνε ὁ ὡς ἐκ τῆς τερατώδους αὐτοῦ ἀσχημίας ὀνομασθεὶς «θαλάσσιος διάβολος». Οὗτος ἐπιτυγχάνει τῆς λείας του διὰ τῆς ἀπάτης κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Βεβουλισμένος ὑπὸ τὸ κύμα ἢ τὸ ἔλος, κρύπτει τὴν φρικώδη αὐτοῦ δυσειδίαν ἀφήνων νὰ φαίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μόνον τὸ ἄκρον ἐνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τῆς κεφαλῆς του, ὑποπλέει δὲ ἡρέμα. Ὁ κοινὸς ἰχθύς ἐκλαμβάνων τὸ ἄκρον τοῦτο ὡς σκώληκα ὄμμα πρὸς αὐτό, ἀλλὰ πάραυτα συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν τεσσάρων συγκλειομένων κεράτων καταβροχθίζεται.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ Λεγκώμα

Τοῦ κ. Π. Φαρμακοπούλου.

Grèce! Terre des dieux
Reine des arts, ô Grèce!
Eclaire en rayons radieux
Ce monde qui meurt de vieillesse
Et rechauffe-le de tes feux!

Madame MARIE LERROUX

Σ. Δ. Α. Τοὺς ἀνωτέρω ὠραίους καὶ ὑψηλοὺς στίχους οὓς ἐνέπνευσεν εὐγενέστατον φιλελληνικὸν αἶσθημα ἀναδημοσιεύομεν λίαν εὐχαρίστως ἐκ κομψοῦ μονοφύλλου ἀποσταλέντος ἡμῖν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἑτέρα σελὶς περιέχει αὐτὸ εἰς ἐνθουσιώδη ὠδὴν τονισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διασήμου γάλλου μουσουργοῦ κυρίου Hess, κατ' οὐδὲν δ' ὑστεροῦσαν τῶν στίχων ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἐκφράσεως καὶ τὸ εἰλικρινὲς τοῦ αἰσθηματος.

ΣΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΣΤΟΔΙΣΤΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙ

Τῷ φιλότατῳ μοι κ. Π. Φαρμακοπούλῳ.

Σὰν νὰ μὴ σῶναν τ' Οὐρανοῦ τ' ἀστέρια μόνο
Γιὰ νὰ φωτίζουν τὰ τρισάγρια λείψανά Της
Μῶνε κι' ἡ Γῆ φυτρῶνε ἀστέρια κάθε χρόνο
Καὶ Τὴν στολίζει μὲ τὰ πρῶτα λούλουδά της
Κεῖνα κερὰ ὅπου τοὺς καί' ἡ οἰκουμένη
Τοῦτα λουλούδι' ἀπὸ τῆ Μάνα τῆ Ἐλιμμένη.

Ε. Ι. Ε.

ΛΟΙΠΟΝ;

Νὰ τὸ πιστεύσω, φίλη μου, ὅτι τὸ αἶσθημά σου,
δὲν ἦτο ἔξαψις χοροῦ καὶ πάθους παραζάλη
ἀλλ' ἦτο τῆς καρδίας σου φωνὴ καὶ θέλημά σου
νὰ πέσωμεν ἐν τῇ φαιδρᾷ τοῦ ἔρωτος ἀγκάλῃ;
ἤθελον εἶπη τὴν πυρὰν, τὸ χάος τῆς ὀδύνης
ἀλλ' εἶσαι δρόσος τοῦ οὐρανοῦ κ' ἐλπίζω νὰ τὴν σβύνης.

Ἴδου λοιπὸν ἀφίεμαι ἄνευ πυξίδος ναύτης
ἔχων ὡς μόνον πολικὸν τοὺς δύο σου ἀστέρας
καὶ ἔνθους ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης
θὰ ἀναμῆνω τὴν ἀγῆν τῆς εὐτυχούς ἡμέρας.
Καὶ ἤδη τὴν ἀγάπην μας στέφωμεν μ' ἀνθούς μωρσίνης,
σ' ἀναπολῶ μετὰ χαρᾶς καὶ ψυχικῆς γαλήνης.

Ν. Θ. Α.

ΕΝ ΟΝΕΙΡῶ

Τῷ φιλότατῳ Ν. Μπενάκη.

Ἐνῷ λαμπρὰ πανσέληνος τὴν φύσιν ἐπηργύρου,
καὶ αὖραι ἐπαιζον φαιδραὶ μετὰ τερπνοῦ ζεφύρου,
μ' ἐφάνη πῶς σ' ἀντίκρυστα πέραν ἐκεῖ μονάχον,
εἰς τὸν κλεινὸν πλὴν ἄστοργον τῆς Φρεαττύας βράχον.

II

Εἶχες τὴν ὄψιν κάτωχρον καὶ βλοσυρὸν τὸ βλέμμα,
καὶ σύννοους περὶ τὴν ἀκτὴν ἐβάδιζες ἡρέμα.
Ἐνίοτε ἀνέκοπτες τὸ ἀσταθές σου βῆμα,
καὶ ἔνδακρος ἠτένιζες τὸ πλαταγίζον κύμα.
Καὶ ἦννες τοὺς στόνους σου μὲ τῶν ἀφρῶν τοὺς στόνους
καὶ τοὺς μετέδιδ' ἡ ἡχὴ εἰς τὸ κενὸν ἀγόνους.
Ἄγόνους ναί! ὅτ' ἡ σκιά ἐκείνης κἂν δὲν ἦτο,
ἦν μάτην ἡ ἀλοῦσά σου ψυχὴ ἐπεκαλεῖτο.
Σὲ ἄκτερον προσβλέπων σε μὲ τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα,
δι' οὐ, μᾶς βλέπει ὁ Θεὸς ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.
Κ' ἠγέρθη ἐκ τοῦ βράχου μου μετὰ παλμῶν καρδίας
ἀτ' εὐρεθεὶς κι' ἐγὼ ποτὲ ὑπὸ στιγμᾶς ὁμοίας
καὶ τρέμων σ' ἐπλησίασα, σοὶ ἔθλιψα τὴν χεῖρα,
ἐθώπευσα τοὺς ὄμους σου, καὶ σ' εἶπον ποία μοῖρα!
τίς Ἐριννὺς σ' ὠδήγησεν ἐδῶ ἵνα πραῦνης
τὴν θυελλώδη ταραχὴν τῆς ψυχικῆς σου δίνης;
τίς Ἐριννὺς μετέδωκεν ἐν σοὶ τὴν φρεναπάτην
καὶ εἶτα σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ, ὡς ὑποβάτην;
Ἐδῶ ἀντὶ νὰ πραῦνθῃς, τὸ ἄλγος σου θ' αὐξήσης,
κι' ἐν ἀπογνώσει, ἀπελπισ, οἰκτρῶς θ' ἀποχωρήσης.
Θ' ἀποκομίσης Μέγαιραν ἀντὶ τῆς Ἀγλαίας,
τὸ τέρας ἀντὶ χάριτος, κρημνὸν ἀντὶ καρδίας
Ἄ! εἶναι προτιμότερον νὰ μεταβῆς ἐν τάχει,
ἐνθ' ὅπου τῆς Χαρύβδως ἦσαν ποτὲ οἱ βράχοι,
παρὰ νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ ἢ, ὡς ἐμέ, νὰ μῆνης.
ἐλπίζων, οἶμοι! τὴν χαρὰν ἐκ μαύρης Εἰμαρμένης

III

Ἐγέρθη, καὶ ἐπιλαθὼν τοῦ στήθους μου τοὺς κτύπους
εὐρέθη, γράφων δι' ἐσὲ εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

Ἐξ Ἀθηνῶν Φεβρουαρίῳ 1892.

ΦΡΕΑΤΤΕΥΣ